

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 3To/60/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1416010198
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 06. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Denisa Mészárosová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2017:1416010198.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Denisy Mészárosovej a členov senátu JUDr. Danice Veselovskej a JUDr. Petra Štífta v trestnej veci obžalovaného C. R., stíhaného pre pokus trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 8 ods. 1 k § 222 ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. účinného v čase skutku, v konaní proti ušlému, o odvolaní obhajkyne obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava IV zo dňa 1.3.2017, sp.zn. 2T/76/2016, na verejnom zasadnutí konanom v Bratislave dňa 27.06.2017 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie obhajkyne H.. F. D. z a m i e t a.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV zo dňa 1.3.2017, sp.zn. 2T/76/2016, bol obžalovaný C. R. v konaní proti ušlému uznaný vinným zo spáchania trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 222 ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. účinného v čase skutku („Tr.zák. č. 140/1961 Zb.“) v štádiu pokusu podľa § 8 ods. 1 Tr.zák. č. 140/1961 Zb. na skutkovom základe, že dňa 15.1.2003 v čase asi o 04.30 hod. v L. na ulici R. D. XX v bare M. XX po predchádzajúcom slovnom konflikte fyzicky napadol poškodeného A. C., nar. dňa XX.X.XXXX v F., R. C. republika, takým spôsobom, že keď sa poškodený A. C. odchádzajúci z podniku smerom von pošmykol na mokrej podlahe a spadol na zem, obžalovaný C. R. k nemu pristúpil a držiak v pravej ruke prázdny sklenený pohár o objeme 0,5 litra týmto poškodeného A. C. opakovane udel do ľavej časti tváre, v dôsledku čoho sa sklenený pohár rozbil a týmto spôsobil poškodenému A. C. zranenia, a to rezné poranenie rohovky ľavého oka v dĺžke asi 8 mm s poškodením dúhovky, reznú ranu na koreni nosa v dĺžke asi 2 cm a odreninu hornej pery, ktoré si vyžiadali urgentnú operáciu ľavého oka spočívajúcu v zašíť reznej rany a následné liečenie od 15.1.2003 do 16.6.2003, kedy mu boli odstránené stehy z rohovky oka, pričom práceneschopnosť trvala od 15.1.2003 do 19.3.2003.

Za to bol obžalovanému uložený podľa § 222 ods. 1 Tr.zák. č. 140/1961 Zb. s použitím § 40 ods. 1 Tr.zák. č. 140/1961 Zb. trest odňatia slobody v trvaní 1 rok, ktorého výkon bol podľa § 58 ods. 1 písm. a) a § 59 ods. 1 Tr.zák. č. 140/1961 Zb. podmienene odložený na skúšobnú dobu v trvaní 1 rok. Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku bola obžalovanému uložená povinnosť nahradiť škodu poškodeným Y. B. J., a.s. vo výške XXX,XX eur a R. J., pobočke L. vo výške XXX,XX eur.

Proti rozsudku podala odvolanie v lehote ustanovenej v § 309 ods. 1 Trestného poriadku („Tr.por.“) obhajkyňa obžalovaného H.. F. D. písomným podaním doručeným na prvostupňový súd dňa 13.3.2017, ktoré doplnila písomným podaním doručeným na prvostupňový súd dňa 12.5.2017.

Odvolateľ uviedol, že v rámci prípravného konania, ale i hlavného pojednávania nebol produkován jednoznačný dôkaz, ktorý by jednoznačne potvrdil výpoveď poškodeného. S poukazom na všetky tieto skutočnosti je odvolateľ toho názoru, že nebolo jednoznačným spôsobom dokázané, že skutok popísaný v obžalobe spáchal obžalovaný. Obžalovaného treba preto podľa § 285 písm. c), b) Tr.por. oslobodiť

spod obžaloby, je potrebné, aby súd pri rozhodovaní postupoval v zmysle zásady in dubio pro reo. Navyše, čo sa týka uvedeného skutku, obžaloba neodstránila zásadné rozpory, ktoré obsahuje, a to najmä rozpory, ktoré sa týkajú okolnosti spáchania skutku a priebehu daného incidentu. Tieto okolnosti sú pre posúdenie viny obžalovaného tak závažné, že pri rešpektovaní zásady v pochybnostiach v prospech obžalovaného nemožno obžalovaného uznať vinným zo spáchania uvedeného skutku. Tieto rozpory produkoval sám poškodený vo svojich výpovediach.

Pochybnosti, že skutok sa stal tak, ako je popísané v obžalobe, vyplýva aj zo skutočnosti, že poškodený A. C. vo svojej výpovedi zo dňa 14.10.2004 vypovedal, že sa pošmykol na podlahe a následne ho napadol obžalovaný, čo je v rozpore s výpoveďou svedka C. H. F. U. Z., ktorý vypovedal, že na zem zhodil poškodeného C. svedok Z. tak, že spolu ležali na podlahe poškodený C. a svedok Z.. Svedok Z. vypovedal, že pred útokom obžalovaného napadol poškodený C. a navzájom sa pobili, pričom výpoveď poškodeného C. je v tejto časti úplne rozdielna. Poškodený C. vypovedal, že sa pošmykol na podlahe, v zápisnici zo dňa 14.10.2004 je uvedené „pošmykol som sa na barovom pulte a spadol som na chrbát. Spadol som tak, ako teraz popísal, nesotil ma nikto na zem“.

Poškodený C. tiež v zápisnici zo dňa 28.05.2003 vypovedal, že ho napadol neznámy muž a keď prechádzal okolo barového pultu, tak ho tento neznámy muž, s ktorým sa nikdy nerozprával, napadol, tohto muža nepoznal, sotil ho na zem a keď ležal na zemi, najskôr útočník rozbil pohár a až potom ho udrel s týmto rozbitým pohárom po hlave, čo je v rozpore s jeho neskoršou výpoveďou, kde priebeh skutku opísal úplne rozdielne. V neskoršej výpovedi zo dňa 14.10.2004 poškodený C. rozdielne uvádza, že sa pred skutkom s obžalovaným rozprávali, keď sa mu obžalovaný vyhrážal, pohádali sa, pošmykol sa a až potom ho napadol obžalovaný, pričom obžalovaný udrel poškodeného po hlave a až potom sa pohár rozbil. Vyššie uvedené výpovede poškodeného sú v rozpore s výpoveďou svedka Z., ktorý opísal priebeh incidentu rozdielne. Pred napadnutím sa mala odohrať hádka medzi poškodeným a obžalovaným, kedy mal C. slovne a fyzicky napadnúť obžalovaného, mala sa strhnúť bitka, kedy na zem padol poškodený C. a svedok Z. a potom mal obžalovaný udrieť poškodeného po hlave, pričom popis týchto udalostí je v zrejmom rozpore s výpoveďou poškodeného C.. Z výpovedi svedka C. a poškodeného vyplýva, že v čase skutku boli v stave ťažkej opitosti.

Vo výpovediach svedka Z. a poškodeného sú značné odlišnosti a rozpory. Z výpovedí svedka a poškodeného vyplýva zrejma pochybnosť o tom, aké udalosti mu predchádzali, ako sa skutok odohral, kto koho napadol, kto a ako viedol útok na poškodeného C.. Za daných okolností spáchania daného skutku by aj v prípade, ak by sa preukázalo, že skutok spáchal obžalovaný, mohli ísť len o nutnú obranu, ktorá je okolnosťou vylučujúcou protiprávnosť činu, a teda čin, ktorý by bol inak trestný, ktorým niekto odvracia priamo hroziaci alebo trvajúci útok na záujem chránený týmto zákonom, nie je trestným činom.

Obhajoba bola vecná a jasne poukazujúca na rozpory v obžalobe a na dôkaznú núdzu obžaloby. Naopak rozsudok je nesprávny, keď pri jeho vydaní neboli rešpektované základné zásady trestného práva, najmä zásada in dubio pro reo, keď obžalovaného uznal vinným len na základe rozporuplnej výpovedi poškodeného C. a svedka Z. (ktorých svedecká výpoveď je spochybiteľná, rozporuplná a nedôveryhodná), bez existencie akýchkoľvek iných dôkazov o vine obžalovaného, ktoré by podporovali výpovede poškodeného (samozrejme neberúc do úvahy sprostredkované výpovede, ktoré sú absolútne neprípustné a irelevantné) a žiadnym spôsobom neboli spochybnené výpovede obžalovaného, resp. tvrdenie obžalovaného, že je nevinný a že skutky kladené mu za vinu nespáchal.

Vzhľadom na skutočnosť, že podľa výpovedi svedkov a poškodeného účastníci incidentu boli pod značným vplyvom alkoholu, pričom sa bili na zemi, je zrejme, že úmyslom útoku nebolo a ani nemohlo byť spôsobiť ťažkú ujmu na zdraví, preto odvolateľ namieta právnu kvalifikáciu skutku v zmysle § 222 ods. 1 Tr.zák. č. 140/1961 Zb. a skutok je maximálne možné kvalifikovať v zmysle § 221 ods. 1 Tr.zák. č. 140/1961 Zb.

Odvolateľ ďalej uviedol, že v konaní bola porušená zásada rovnosti strán (§ 2 ods. 14 Tr.por.) čítaním svedeckých výpovedí. Svedkovia neboli predvedení. Kontradiktórny charakter hlavného pojednávania nebol zachovaný pri prečítaní zápisnice o výpovedi, t.j. ak výsluch svedkov v prípravnom konaní nebol uskutočnený za prítomnosti obvineného alebo jeho obhajcu a prítomnosť pri tomto úkone im nebola reálne umožnená. V konaní bola porušená zásada uvedená v § 2 ods. 20 Tr.por., keďže obžalovanému nebola doručená obžaloba v jazyku, ktorý ovláda. Obžalovaný spáchanie skutku v celom rozsahu

poprel. V prípade týchto skutkov treba tak isto rešpektovať zásadu in dubio pro reo, nakoľko pochybnosti o tom ako sa skutok stal a že sa vôbec stal, sú tak veľké, že nemožno obžalovaného jednoznačne nad všetku pochybnosť uznať vinným zo spáchania tohto skutku.

V doplnení odvolania odvolateľ uviedol, že tvrdenie v napadnutom rozsudku, že obhajoba obžalovaného je účelová, je nesprávne. Obhajoba bola vecná a jasne poukazuje na rozpory v obžalobe a na dôkaznú núdzu obžaloby. Naopak rozsudok je nesprávny, keď pri jeho vydaní neboli rešpektované základné zásady trestného práva, najmä zásada in dubio pro reo, keď obžalovaného uznal vinným len na základe výpovedí poškodeného A. C. a svedka C. H. F. U. Z., ktoré si navzájom rozporovali. Obžalovaného uznal vinným bez existencie akýchkoľvek iných dôkazov o vine obžalovaného, ktoré by podporovali výpovede poškodeného (samozrejme neberúc do úvahy sprostredkované výpovede, ktoré sú absolútne neprípustné a irelevantné) a žiadnym spôsobom nebola spochybnená výpoveď obžalovaného, resp. tvrdenie obžalovaného, že je nevinný a že nespáchal skutky kladené mu za vinu. Neboli uvedené žiadne skutočnosti obžalobou, ani súdom pri vyhlásení rozsudku, ktoré by preukazovali nevierohodnosť tvrdení a výpovedí obžalovaného a naopak obhajoba poukázala na zrejme skutočnosti preukazujúce nevierohodnosť výpovedí poškodeného a svedka Z.. Poškodený menil viackrát svoju svedeckú výpoveď a jeho svedecká výpoveď v úplnom rozpore s tvrdením svedka Z.. V konaní bola jednoznačne preukázaná nevierohodnosť výpovede poškodeného, keď opakovane menil svoju svedeckú výpoveď a zároveň uviedol skutočnosti, ktoré jeho výpoveď spochybňujú tak, že je nevierohodná.

Súd podľa názoru odvolateľa v rozpore s uvedeným naopak uviedol v odôvodnení rozsudku, že uveril poškodenému napriek tomu, že nemal pre to oporu vo vykonaných dôkazoch, ale vôbec neuviedol prečo neuveril (ide predpoklad vychádzajúci z odsúdenia obžalovaného) obžalovanému. Poškodený viackrát podstatným spôsobom menil svoju výpoveď, pričom výpoveď poškodeného je v zrejmom rozpore s výpoveďou svedka Z.. Sám súd v odôvodnení rozsudku uviedol, že vykonaním dokazovaním nebolo ustálené, čo presne predchádzalo spáchaniu skutku a že svedecké výpovede poškodeného a svedka nie sú v tejto časti totožné a poškodený menil čiastočne svoju výpoveď. Avšak z výpovedí svedka Z. a samotného poškodeného je zrejma pochybnosť aj o tom, kto a ako viedol útok na poškodeného, pričom tieto pochybnosti súd žiadnym spôsobom nevyvrátil a neodstránil. Nie je zrejme, prečo súd mal za preukázané, že obžalovaný zaútočil na svedka a priamo mieril na hlavu svedka, keďže samotný poškodený a svedok Z. priebeh skutku popísali rozlične. Tieto rozpory sú tak závažné a súd ich žiadnym spôsobom neodstránil, že nie je možné tvrdiť, že bolo preukázané, že obžalovaný napadol poškodeného tak, ako uviedol súd. Z tohto dôvodu namieta odvolateľ aj právnu kvalifikáciu skutku. Nebolo žiadnym spôsobom preukázané, že obžalovaný mieril na hlavu poškodeného úmyselne. Podľa výpovede Z. sám svedok Z. ležal na poškodenom, pričom sa na zemi odohrala bitka, pričom všetci aktéri skutku boli v stave ťažkej opitosti. Bolo preukázané, že poškodený, svedok a obžalovaný sa celý večer zdržiavali v podnikoch a popíjali alkoholické nápoje, pričom incident sa odohral až nad ráno o 4.30 hod. Úmyslom útoku nebolo a ani nemohlo byť spôsobiť ťažkú ujmu na zdraví, odvolateľ namieta právnu kvalifikáciu skutku v zmysle § 222 ods. 1 Tr.zák. č. 140/1961 Zb., ktorý je maximálne možné kvalifikovať v zmysle § 221 ods. 1 Tr.zák. č. 140/1961 Zb. Obhajkyňa obžalovaného namietala a žiadala opakovať výpoveď svedkov za prítomnosti obhajcu v prípravnom konaní, tak isto aj v konaní pred súdom.

Odvolateľ namieta výška trestu, ktorá je neodôvodnená a neprimeraná, nezodpovedá veci a zákonu, je nespravodlivá a nezodpovedá individuálnej ani generálnej prevencii, nezodpovedá stupeň nebezpečnosti pre spoločnosť a možnosť nápravy obžalovaného, aj keby obžalovaný bol vinný zo spáchania skutku, pričom obžalovaný je nevinný.

Na základe uvedených skutočností odvolateľ žiada, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok a rozhodol vo veci sám podľa § 322 ods. 3 Tr.por. tak, že obžalovaného oslobodí spod obžaloby pre skutok popísaný v napadnutom rozsudku. V prípade, ak odvolací súd bude iného právneho názoru, odvolateľ žiada, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil podľa § 321 ods. 1 písm. a), b), c), d), e), f) Tr.por. a vrátil vec prvostupňovému súdu na nové prejednanie a rozhodnutie podľa § 322 ods. 1 Tr.por. s použitím § 325 prvá veta Tr.por. a § 327 ods. 1 Tr.por. s tým, že odvolací súd zaviazne prvostupňový súd, aby obžalovaného oslobodil, nakoľko nebolo dokázané, že skutok spáchal obžalovaný podľa § 285 písm. c) Tr.por. a skutok nie je trestným činom podľa § 285 písm. b) Tr.por. a nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný podľa § 285 písm. a) Tr.por.

Spis bol predložený prvostupňovým súdom na rozhodnutie o odvolaní tunajšiemu súdu dňa 25.5.2017.

Na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu prokurátorka navrhla odvolanie ako nedôvodné zamietnuť, rozsudok považuje za správny a vydaný v súlade so zákonom.

Obhajkyňa obžalovaného na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu uviedla, že z dôvodov, ktoré sú uvedené v podanom odvolaní, navrhuje, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a obžalovaného spod obžaloby oslobodil, alternatívne po zrušení vrátil vec prvostupňovému súdu na opätovné prejednanie a rozhodnutie.

Podľa § 317 ods. 1 Tr.por. ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaniu vytykané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Podľa § 319 Tr.por. odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Podľa § 222 ods. 1 Tr.zák. č. 140/1961 Zb. kto inému úmyselne spôsobí ťažkú ujmu na zdraví, potresce sa odňatím slobody na dva roky až osem rokov.

Podľa § 40 ods. 1 Tr.zák. č. 140/1961 Zb. ak má súd vzhľadom na okolnosti prípadu alebo vzhľadom na pomery páchatela za to, že by použitie trestnej sadzby odňatia slobody ustanovenej týmto zákonom bolo pre páchatela neprimerane prísne a že možno účel trestu dosiahnuť i trestom kratšieho trvania, môže znížiť trest odňatia slobody pod dolnú hranicu trestnej sadzby ustanovenej týmto zákonom.

Odvolací súd na základe podaného odvolania prioritne posudzoval, či nie sú splnené podmienky pre zamietnutie odvolania podľa § 316 ods. 1 Tr.por. alebo pre zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 ods. 3 Tr.por., pričom skutočnosti pre také rozhodnutie nezistil.

Zo spisového materiálu a z vyjadrení strán na verejnom zasadnutí konanom na odvolacom súde vyplýva, že rozsudok prvostupňového súdu bol napadnutý odvolaním len obhajcom obžalovaného (konanie proti ušlému), a to voči výroku o vine, čím odvolací súd preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého rozsudku v celom rozsahu, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Odvolací súd pritom zistil, že podané odvolanie je nedôvodné, čo vyplýva z nasledujúcich skutočností.

Ku konaniu na prvostupňovom súde odvolací súd uvádza, že konanie a rozhodnutie bolo prvostupňovým súdom uskutočnené v tzv. konaní proti ušlému.

Odvolací súd zistil, že boli splnené zákonné podmienky vykonania tohto spôsobu konania, keďže obžalovaný sa vyhýbal trestnému konaniu pobytom v cudzine. Uvedené je zrejme z toho, že podľa údajov v spise bol obžalovaný C. R. nedostupný pre slovenské orgány činné v trestnom konaní a po zistení, že sa zdržiava v F., bol v tomto štáte v prípravnom konaní vypočutý prostredníctvom inštitútu právnej pomoci dňa 17.2.2016, kde obžalovaný (v tom čase obvinený) odmietol prevziať písomnosti vzťahujúce sa k trestnému stíhaniu vrátane uznesenia o vznesení obvinenia a vyjadril sa, že sa nechce zúčastňovať úkonov trestného konania na území Slovenskej republiky s tým, že nesúhlasí, aby sa trestné konanie na území Slovenskej republiky vykonalo bez jeho prítomnosti. Na základe toho bolo Okresnou prokuratúrou Bratislava IV dňa 30.5.2016, č.k. 2Pv 79/15/1104-18 rozhodnuté opatrením o vykonaní trestného konania ako proti ušlému. Rovnako po podaní obžaloby rozhodol o vykonaní konania proti ušlému aj prvostupňový súd opatrením zo dňa 12.8.2016, č.k. 2T/76/2016-314.

Obžaloba zo dňa 25.7.2016, č.k. 2Pv 79/15/1104-24, bola na Okresný súd Bratislava IV podaná Okresnou prokuratúrou Bratislava IV dňa 26.7.2016 na C. R. pre trestný čin ublíženia na zdraví podľa § 222 ods. 1 Tr.zák. č. 140/1961 Zb. v štádiu pokusu podľa § 8 ods. 1 Tr.zák. č. 140/1961 Zb. na skutkovom základe v nej uvedenom a táto bola prijatá pod sp.zn. 2T/76/2016.

Ku konaniu na prvostupňovom súde odvolací súd uvádza, že obhajkyňa (konanie proti ušlému) a poškodeným boli riadne doručované obžaloba a výzva na vykonanie dôkazov. Vo veci bol prvostupňovým súdom vydaný trestný rozkaz, voči ktorému bol obhajkyňou podaný odpor. Strany

trestného konania boli následne riadne predvolané resp. upovedomené o termíne hlavného pojednávania.

Na hlavnom pojednávaní konanom dňa 21.11.2016 po prednesení obžaloby prokurátorkou a oboznámení písomných nárokov poškodených ohľadom náhrady škody, prvostupňový súd umožnil v konaní proti ušlému obhajkyňi urobiť k obžalobe vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 Tr.por. Tento postup prvostupňového súdu bol nesprávny, keďže z obsahu a charakteru tohto úkonu vyplýva, že také vyhlásenie je viazané na osobu obžalovaného a nie je možné, aby namiesto neho vyhlásenie urobil obhajca, a to ani v konaní proti ušlému. Keďže však uvedené vyhlásenie bolo obhajkyňou urobené, že obžalovaný je nevinný, nemalo to žiadne právne následky vo vzťahu k obžalovanému, a preto uvedené pochybenie v konaní nemalo taký dôsledok, že by z tohto dôvodu musel byť rozsudok prvostupňového súdu zrušený.

Následne boli na hlavnom pojednávaní prečítané z prípravného konania výpoveď obžalovaného a so súhlasom strán resp. z dôvodu § 263 ods. 3 písm. a) Tr.por. aj z prípravného konania výpovede svedkov H.. A. L., H.. H. P., G.. H.. H. J., H. Š., A.. K. C., A.. U. C. C. C. H. F. U. Z.. So súhlasom strán boli prečítané z prípravného konania aj znalecký posudok z odvetvia oftalmológie, písomné vyjadrenia znalcov a výpoveď znalca J.. H.. C. Č. a tiež boli prečítané listinné dôkazy vzťahujúce sa ku skutku a k osobe obžalovaného, pričom hlavné pojednávanie bolo odročené z dôvodu, že strany žiadali osobný výsluch poškodeného A. C.. Tento sa však na hlavné pojednávanie konané dňa 23.1.2017 a 1.3.2017 nedostavil, pričom bolo neúspešné aj predvolanie poškodeného prostredníctvom polície.

Na hlavnom pojednávaní dňa 1.3.2017 už prokurátor a obhajkyňa nežiadali osobný výsluch poškodeného A. C. a súhlasili s prečítaním jeho svedeckých výpovedí z prípravného konania, čo súd vykonal. Následne bol oboznámený aktualizovaný odpis registra trestov obžalovaného, strany nemali návrhy na doplnenie dokazovania a po záverečných rečiach bol vyhlásený rozsudok v znení uvedenom na začiatku tohto odôvodnenia.

Odvolací súd po posúdení prejednávanej veci uvádza k výroku, ktorým bol obžalovaný uznaný vinným zo spáchania trestnej činnosti, nasledujúce skutočnosti.

Odvolací súd má v súlade s napadnutým rozsudkom prvostupňového súdu za to, že vykonaným dokazovaním na prvostupňovom súde bolo bez akýchkoľvek pochybností preukázané spáchanie skutku obžalovaným, ktorého konanie zároveň naplňa všetky znaky trestného činu uvedeného v napadnutom rozsudku. Skutkové zistenia prvostupňového súdu zodpovedajú dokazovaniu vykonanému na hlavnom pojednávaní a prvostupňový súd v napadnutom rozhodnutí uviedol, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia opiera a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení dôkazov, ako sa vyrovnal s obhajobou a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny (rovnako tak aj v otázke trestu), pričom odvolací súd sa na zistené skutkové závery a právne závery uvedené v napadnutom rozsudku odvoláva bez toho, aby ich opakovane aj v tomto rozhodnutí s tým dodatkom resp. odchýlkou v otázke právnej kvalifikácie skutku, keďže konanie obžalovaného malo byť správne posúdené ako dokonaný trestný čin, nie ako pokus trestného činu.

Odvolací súd musí v tejto súvislosti uviesť k právnej kvalifikácii skutku, že zo znaleckého posudku z odvetvia oftalmológie vyplýva, že poškodený A. C. bol svojim zranením ohľadom poranenia rohovky ľavého oka obmedzený v obvyklom spôsobe života po dobu aspoň 6 týždňov, stratou priestorového videnia, bol vyradený z práce, nemal odhad v priestore, postihnuté oko muselo byť 14 dní kryté obvazom, pričom podľa výsluchu znalca J.. H.. C. Č. zo dňa 6.7.2013 bol poškodený obmedzený prvé dva mesiace ohľadom zranenia vo fyzickej aktivite a počas prítomnosti stehov na rohovke (vybraté boli dňa 18.6.2003) mal zníženú ostrosť videnia na ľavé oko a bol aj obmedzený v obvyklom spôsobe života, pričom vzhľadom na citlivosť oka bola intenzita bolesti pomerne značná. Podľa potvrdenia dočasnej pracovnej neschopnosti bol poškodený neschopný práce v období od 15.1.2003 do 19.3.2003 vrátane. Znalci a aj ošetrojúci lekár poškodeného (svedok H. J.) charakterizovali zranenie poškodeného ako ťažké zranenie resp. veľmi ťažký úraz a v prípade, že by nebolo ihneď operačne ošetrované, malo by za následok závažnú poruchu zraku. Podľa výpovede poškodeného A. C. zo dňa 12.5.2011 mal počas práceneschopnosti problémy s videním a mal veľké bolesti, čo ho obmedzovalo a nemohol pracovať.

Určujúcou skutočnosťou pre posúdenie, či ide o ťažkú ujmu na zdraví, nemohol byť iba ten časový úsek (14 dní), kedy mal poškodený prekryté oko obvazom, z čoho prvostupňový súd v napadnutom rozhodnutí odvodil, že iba vtedy mal byť poškodený závažne ovplyvnený v obvyklom spôsobe života. V prvých dvoch týždňoch po operácii ľavého oka, ktorá bola vykonaná ešte v deň zranenia dňa 15.1.2013, bol poškodený síce obmedzený v obvyklom spôsobe života najvýraznejším spôsobom vzhľadom na prekrytie oka obvazom (teda poškodený na jedno oko vôbec nevidel a v zmysle jeho výpovede potreboval aj opateru inej osoby), avšak aj následne je možné v dôsledku vzniknutého zranenia ľavého oka odvodit' u poškodeného relevantné obmedzenie v jeho obvyklom spôsobe života. Na základe týchto skutočností mal prvostupňový súd odvodit', že ohľadom zranenia poškodeného išlo o ťažkú ujmu na zdraví, a to o dlhší čas trvajúcu poruchu zdravia v zmysle § 89 ods. 6 písm. ch) Tr.zák. č. 140/1961 Zb., keďže v zmysle ustálenej súdnej praxe (R 18/1969) je takou poruchou zdravia vážna porucha zdravia (vážne ochorenie), ktoré poškodený pociťuje ako citelnú ujmu na obvyklom spôsobe života po dobu minimálne 6 týždňov, čo bolo v danom prípade splnené. Z toho odvolací súd vyvodzuje záver, že správne malo byť konanie obžalovaného právne posúdené ako spáchanie dokonaného trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 222 ods. 1 Tr.zák. č. 140/1961 Zb., a nie iba v štádiu pokusu. Keďže však nebolo podané odvolanie v neprospech obžalovaného, odvolací súd nemohol uvedené zistenie vzhľadom na zásadu zákazu reformatio in peius ustanovenú v § 322 ods. 3 Tr.por. aplikovať relevantným spôsobom aj do rozhodnutia, a teda zmeniť napadnuté rozhodnutie v neprospech obžalovaného.

K posúdeniu trestnosti činu odvolací súd uvádza, že správne prvostupňový súd posúdil trestnosť činu a ukladal trest podľa Trestného zákona účinného v čase skutku ako zákona pre obžalovaného najpriaznivejšieho, keďže mu podľa § 222 ods. 1 Tr.zák. č. 140/1961 Zb. hrozilo uloženie trestu odňatia slobody vo výmere 2 roky až 8 rokov, zatiaľ čo podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona č. 300/2005 Z.z. účinného od 1.1.2006 obžalovanému hrozilo uloženie trestu odňatia slobody vo výmere 4 roky až 10 rokov, takže priaznivejší pre obžalovaného bol Trestný zákon č. 140/1961 Zb. účinný v čase skutku.

K odvolacím námietkam ohľadom uznanej viny, ktoré boli odvolacím súdom vyhodnotené za nedôvodné, treba uviesť v prvom rade to, že tieto sú z veľkej časti vyvrátené už argumentmi uvedenými v napadnutom rozsudku, pričom odvolací súd k nim ďalej uvádza nasledujúce skutočnosti.

Z výpovedí poškodeného A. C. a svedka C. H. F. U. Z. jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností vyplýva, že zranenie poškodenému spôsobil práve obžalovaný sklenným pohárom o objeme 0,5 litra, ktorým ho opakovane udrel do oblasti tváre. V tomto ohľade nie sú žiadne rozpory vo výpovediach poškodeného C. a svedka Z., ktorý bol navyše v predmetnom bare s obžalovaným, takže v tomto ohľade nie je možné hovoriť ani o nevierohodnosti tohto svedka a odvolací súd z vykonaných dôkazov nezistil žiadne skutočnosti, ktoré by poukazovali na nevierohodnosť svedka Z. alebo poškodeného C..

Pokiaľ sú určité nezrovnalosti v ich výpovediach ohľadom toho, čo predchádzalo uvedeným úderom sklenným pohárom zo strany obžalovaného na poškodeného, tieto nie sú určujúce, keďže nemajú priamy príčinný vzťah k podstate skutku. V tomto význame nie je podstatné, či bola pred útokom obžalovaného na poškodeného medzi nimi nejaká slovná hádka alebo fyzická potyčka, resp. či sa poškodený ocitol na zemi v dôsledku toho, že sa pošmykol, keď sa snažil z baru odísť (výpoveď poškodeného), alebo či sa pošmykol na základe toho, že sa naťahoval so svedkom Z., ktorý sa ho snažil dostať preč od obžalovaného (výpoveď svedka Z.).

Rovnako nie sú podstatné nezrovnalosti ani medzi výpoveďami poškodeného C., ktorý vo svojej druhej výpovedi v prípravnom konaní dňa 14.10.2004 opísal skutok podrobnejšie a spresnil svoju prvotnú výpoveď vykonanú dňa 28.5.2003. Poškodený sám v druhej výpovedi výslovne uviedol, že spadol na zem tak, že keď prebehol okolo barového pultu, tak sa na niečom asi mokrom pošmykol pri barovom pulte a spadol na chrbát, spadol ako teraz popísal a nikto ho na zem nesotil. Tým upravil svoje vyjadrenie v prvej výpovedi, že ho útočník mal sotit'. Obdobne poškodený C. v druhej výpovedi spresnil svoju prvotnú výpoveď o úderoch pohárom zo strany obžalovaného, keď v prvej výpovedi uviedol, že útočník mal najprv rozbiť pohár a potom nerozbitou časťou, dnom pohára, ho buchol do tváre, do oblasti nosa a ľavého oka, zatiaľ čo v druhej výpovedi to upresnil tak, že obžalovaný ho pohárom najprv udrel do oblasti nosa, pričom horná časť pohára sa po údere rozbila a následne rozbitým pohárom ho udrel druhýkrát do oblasti ľavého oka, kde zacítil strašne silné rezanie. Tieto zmeny vo výpovedi poškodeného nie sú takého charakteru, aby spochybňovali jeho vierohodnosť a odvolací súd ich vysvetľuje ako upresňujúce, nemeniace podstatu obsahu výpovede poškodeného.

V tejto súvislosti treba poukázať na druhej strane na výpoveď samotného obžalovaného uskutočnenú prostredníctvom právnej pomoci, ktorý uviedol, že poškodeného nenapadol a nepoužil žiadny nástroj, aby ho napadol s tým, že poškodený mu nadával a v ruke mal pohár piva, ktorý vyliat na obžalovaného košeľu, obžalovaný sa od neho vzdialil, ale poškodený prišiel druhýkrát a vtedy poškodeného chytil bodyguard a hodil ho do baru a poškodený sa udril do dverí a bodyguard ho začal biť až sa dostal von z baru.

Táto výpoveď obžalovaného je v rozpore s celým vykonaným dokazovaním a nezodpovedá jej žiadny z vykonaných dôkazov, a preto ju dôvodne možno označiť za účelovú a nepravdivú, o čom svedčí napr. aj výpoveď barmanky, svedkyne H. Š., ktorá síce skutok nevidela, lebo v čase útoku nebola za barom, avšak uviedla, že po incidente sa na zemi nachádzali črepiny zo skla, pričom jeden cudzinec krvácal v oblasti tváre s tým, že zraneného privolaná sanitka odviezla z baru do nemocnice.

Výpovede poškodeného C. a svedka Z. ohľadom predmetu použitého na útok a spôsobu vzniku zranenia poškodeného sú potvrdzované znaleckým skúmaním a výpoveďou znalca ohľadom mechanizmu vzniku zranení, keďže podľa znaleckého posudku z odvetvia oftalmológie zranenie poškodeného vzniklo opakovaným úderom ostrého predmetu a zhoduje sa s výpoveďou poškodeného a mechanizmus vzniku zranenia ostrým predmetom potvrdil vo výpovedi aj znalec J. H. C. Č. dňa 3.7.2013. Pritom uvedenému zodpovedajú aj lekárske správy a potvrdenia založené v spise.

Z uvedených skutočností vyplýva, že zásada in dubio pro reo (v pochybnostiach v prospech obžalovaného) v tejto veci nemohla byť aplikovaná, keďže žiadne relevantné dôvodné pochybnosti ohľadom to, že došlo ku skutku a že ho spáchal obžalovaný, nevznikli.

Nie je možné ani uvažovať o tom, že by zo strany obžalovaného mohlo ísť o nutnú obranu, keďže k útoku zo strany obžalovaného malo prísť, keď poškodený C. spadol na zem potom, ako sa pošmykol. Z výpovede svedka Z. vyplýva, že keď s poškodeným spadli na zem, keď sa šmykli na podlahe, pričom svedok Lebedeh spadol na poškodeného C., tak svedka Z. obžalovaný za rameno silno odtiahol od poškodeného a hneď na to obžalovaný udril poškodeného pohárom silno do tváre. Čiže obžalovaný zaútočil na poškodeného, ktorý bol na zemi a nemal nič v rukách, pivovým pohárom o objeme 0,5 litra, ktorým ho udieral, proti čomu sa za danej situácie poškodený nemohol ani účinným spôsobom brániť, pričom predtým obžalovaný z poškodeného odtiahol iného človeka (svedka Z. podľa jeho výpovede), aby poškodeného mohol udrieť, resp. podľa výpovede samotného poškodeného ho obžalovaný na zemi jednou rukou držal a tlačil o zem, aby nemohol ujsť a druhou smeroval pohár na poškodeného tvár.

Rovnako je nedôvodná odvolacia námietka, že obžalovaný nekonal úmyselne. Z druhu a charakteru predmetu, ktorý bol použitý na úder a zo spôsobu vedenia útoku opakovane smerom na tvár, aj keby obžalovaný nechcel poškodenému spôsobiť ťažkú ujmu na zdraví, obžalovaný musel vedieť, že týmto konaním môže poškodenému spôsobiť vážne zranenie na tvári (vrátane očí) a pre prípad, že ho spôsobí, musel byť uzrozumený s tým, že úderom takým predmetom do oblasti tváre môže také zranenie spôsobiť, a to aj v prípade, že bol pod vplyvom alkoholu, teda konal minimálne v nepriamom úmysle. Na tomto konštatovaní teda nič nemení ani namietaná okolnosť, že účastníci skutku boli pod vplyvom alkoholu, keďže z vykonaného dokazovania nevyplýva, že by v dôsledku požitia alkoholu obžalovaný nemohol rozpoznať nebezpečnosť svojho konania alebo ho ovládať.

Z uvedeného je zrejmé, že odvolací súd nezistil pochybnosti ani v tom, ako viedol obžalovaný útok na poškodeného a že mu pohárom mieril priamo na hlavu do oblasti tváre, keďže to vyplýva jednak zo samotných výpovedí poškodeného a priameho svedka Z., jednak z okolností útoku, keďže poškodený bol v čase úderu na zemi a obžalovaný ho udril do oblasti tváre opakovane.

Odvolací súd nezistil, že by v konaní bola relevantným spôsobom porušená zásada rovnosti strán, ktorá podľa § 2 ods. 14 Tr.por. je viazaná na súdne konanie. Bolo vykonané konanie proti ušlému, pre ktoré boli splnené zákonné podmienky ako je to uvedené už vyššie a sám obžalovaný sa odmietol zúčastniť trestného konania, hoci o ňom vedel. V konaní proti ušlému má obhajca rovnaké práva ako obvinený (§ 359 Tr.por.). Zo zápisníc o hlavnom pojednávaní vyplýva, že samotná obhajkyňa jednak dala súhlas na čítanie výpovede poškodeného A. C. (hlavné pojednávanie konané dňa 1.3.2017) a jednak nežiadala osobný výsluch svedka C. H. F. U. Z.. V tomto ohľade sú teda nedôvodné aj námietky, že nebola

zachovaná kontradiktórnosť hlavného pojednávania a že obžalovanému nebola doručená obžaloba v jazyku, ktorý ovláda.

K uloženému trestu odvolací súd uvádza, že pri rozhodovaní o druhu trestu a jeho výmere vychádzal prvostupňový súd podľa napadnutého rozsudku z ustanovení § 31 ods. 1 Tr.zák. č. 140/1961 Zb. sledujúc pritom účel trestu ustanovený v § 23 ods. 1 Tr.zák. č. 140/1961 Zb., pričom obžalovanému bol uložený trest mimoriadne znížený s použitím vyššie citovaného § 40 ods. 1 Tr.zák. č. 140/1961 Zb. pod dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby, a to podmiennečný trest odňatia slobody 1 rok so skúšobnou dobou 1 rok.

Odvolací súd k tomu uvádza, že v odôvodnení napadnutého rozsudku prvostupňový súd uviedol všetky relevantné skutočnosti, ktoré zoberal do úvahy pri ukladaní trestu a tiež správne posúdil existenciu resp. neexistenciu poľahčujúcich a priťažujúcich okolností. Z pohľadu účelu trestu vecne správne odôvodnil uložený druh a výmeru trestu vrátane aplikácie ustanovenia zákona o mimoriadnom znížení trestu odňatia slobody a odvolací súd sa z tohto pohľadu s jeho argumentmi stotožňuje bez toho, aby ich opakoval v tomto rozhodnutí, pričom dopĺňa a poukazuje na to, že vzhľadom na charakter a závažnosť zranenia poškodeného a trest, ktorý Trestný zákon č. 140/1961 Zb. predpokladá v dotknutom ustanovení § 222 ods. 1, je vecne správny prvostupňovým súdom uložený druh trestu, ktorý bol aj s poukazom na osobu obžalovaného a na dĺžku vykonaného trestného konania podmiennečne odložený a navyše aj relevantným spôsobom mimoriadne znížený pod dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby. Prvostupňovým súdom uložený trest odňatia slobody znížený o polovicu dolnej hranice zákonom ustanovenej trestnej sadzby podmiennečne odložený na minimálnu skúšobnú dobu je v súlade so zákonom a zodpovedá účelu trestu, je primeraný a spravodlivý a odvolací súd nezistil žiadne skutočnosti, ktoré by viedli k jeho zmierneniu, ako to žiadala obhajkyňa a v tomto ohľade bola vzhľadom na uvedené za nedôvodnú vyhodnotená odvolacia námietka týkajúca sa neodôvodnenosti, neprimeranosti a nespravodlivosti uloženého trestu.

K výroku o náhrade škody odvolací súd uvádza, že v napadnutom rozsudku uložená povinnosť obžalovaného nahradiť škodu poškodeným Y. B. J. a.s. a R. J., pobočke L. je v súlade so zákonom, keďže k spôsobeniu škody resp. zranenia poškodenému A. C. došlo úmyselným protiprávnym konaním obžalovaného, bolo preukázané spôsobenie škody poškodeným v predmetnej výške, medzi konaním obžalovaného a spôsobenou škodou je príčinná súvislosť a obaja poškodení si náhradu škody uplatnili riadne a včas, t. j. čo do dôvodu a výšky a do skončenia vyšetrovania. Prvostupňový súd v napadnutom rozhodnutí uviedol podstatné dôvody, pre ktoré priznal poškodeným náhradu škody ohľadom úhrady nákladov za poskytnutú zdravotnú starostlivosť poškodenému A. C. podľa zákona o zdravotnom poistení a ohľadom výplaty dávok poškodenému A. C. podľa zákona o sociálnom poistení a odvolací súd sa aj v tejto časti s jeho rozhodnutím a dôvodmi v ňom uvedenými stotožňuje bez potreby ich opakovania v tomto rozhodnutí.

Na základe uvedených skutočností odvolací súd vyhodnotil podané odvolanie ako nedôvodné a zamietol ho.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.